

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.466 van 2 september 2003
in de zaak A. 140.719/IX-3899.**

In zake : Georges SEURINCK,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. Staelens,
kantoor houdende te Brugge,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

de POLITIEZONE HET HOUTSCHE,
gevestigd te Oostkamp,
Brugsestraat 34.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Georges Seurinck op 22 augustus 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

“Het besluit van 22 juli 2003 van de korpschef van de Politiezone Het Houtsche, ter kennis gebracht aan verzoeker op 14 augustus 2003 in zoverre daarbij :

- ° Commissaris Johan Coopman wordt aangesteld als dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem, met als gewone plaats van het werk Berkenhagestraat 1 te 8810 Zedelgem.
- ° Verzoeker wordt aangesteld als direct beleidsmedewerker van de korpschef, belast met concrete projecten met als gewone plaats van het werk de stafdienst, Brugsestraat 34 te 8020 Oostkamp”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 augustus 2003 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. De Clercq, die loco advocaat B. Staelens verschijnt voor de verzoekende partij, en van Hoofdcommissaris E. Van Daele, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. Colin;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende, wat de gegevens van de zaak betreft, dat verzoeker betoogt hetgeen volgt :

“Per 1 april 1972 werd verzoeker aangesteld tot veldwachter te Veldegem.

Per 1 december 1977, datum waarop de gemeente Veldegem fuseerde en een deelgemeente werd van de gemeente Zedelgem, tot 31 augustus 1982 fungeerde verzoeker verder als veldwachter te Zedelgem.

Per 1 september 1982 werd verzoeker aangesteld tot adjunct-politiecommissaris te Zedelgem. Verzoeker oefende deze functie uit tot 15 november 1990.

Per 16 november 1990 werd verzoeker aangesteld tot politiecommissaris korpschef van de gemeente Zedelgem.

Verzoeker oefende deze functie van politiecommissaris te Zedelgem uit tot 1 april 2001.

Per 1 april 2001 fungeerde verzoeker binnen de politiezone Het Houtsche. Tot politiezone Het Houtsche behoren de gemeente Zedelgem, de gemeente Beernem en de gemeente Oostkamp.

Verzoeker fungeert vanaf 1 april 2001 verder als politiecommissaris lokale post Zedelgem, met andere woorden als dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem, deel uitmakend van de politiezone Het Houtsche.

1.2. Verzoeker woont vanaf 1 april 1972 in Zedelgem, deelgemeente Veldegem.

Verzoeker heeft binnen het lokale politiekorps dus een carrière gemaakt, gestart zijnde als veldwachter, opgeklommen zijnde tot adjunct-politiecommissaris en per 16 november 1990 tot politiecommissaris.

Bij de politionele hervorming was verzoeker uiteraard kandidaat om dienstchef te worden van de lokale afdeling Zedelgem.

Verzoeker werd effectief aangewezen tot dienstchef lokale afdeling Zedelgem.

Aldus leidt hij een korps bestaande uit 24 personeelsleden en 1 logistiek personeelslid.

Verzoeker kan bogen op een onberispelijke loopbaan en is in Zedelgem een algemeen gerespecteerd man. Hij is er de 'politiecommissaris'.

Verzoeker, die een plichtsbewust man is voor wie de arbeid uiterst belangrijk is, wenst te werken tot zijn 65ste.

1.4. Medio juli 2003 deelde de korpschef van de politiezone het Houtsche verzoeker mede dat hij van plan was om een einde te stellen aan het functioneren van verzoeker als dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem, hem aldaar te

vervangen door de heer Johan Coopman en verzoeker dan bepaalde taakjes te laten uitoefenen, die hij verder nog wel zou gaan uitzoeken, op de stafdienst.

Voor verzoeker was dit een koude douche.

Verzoeker deelde onmiddellijke mede dat dit voor hem onaanvaardbaar en onmogelijk was.

De korpschef gaf ook geen reden voor zijn plan inzake deze wijziging.

1.5. Verzoeker mocht echter verder niets meer vernemen van deze mondelinge intentie van de hoofdcommissaris.

Op 14 augustus 2003 werd hem echter een besluit ter kennisname overhandigd door de korpschef, waarbij er werd bepaald [dat] verzoeker per 1 september 2003 zou gaan fungeren als zogenaamde 'directe beleidsmedewerker van de korpschef, belast met concrete projecten, met als gewone plaats van het werk de stafdienst, Brugsestraat 34 te 8020 Oostkamp'.

Zijn plaats zou worden ingenomen door commissaris Johan Coopman, die zou worden aangesteld per 1 september 2003 als dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem, met als gewone plaats van het werk Berkenhagestraat 1 te 8810 Zedelgem”;

Overwegende dat de verwerende partij deze “voorstelling van feiten en voorgaanden onder punten 1.4 en 1.5 van [het] verzoekschrift”, geen “concrete weergave van de chronologie en de werkelijke situatie” noemt en daartegenover stelt hetgeen volgt :

“De zaak steekt in feiten en chronologisch als volgt in elkaar :

1° Op 10 juli 2003 heeft de korpschef in de voormiddag een vergadering gehad met de heer Hilaire Verhegge, Voorzitter van het politiecollege en de politieraad, tevens burgemeester van de gemeente Zedelgem, omtrent de intentie tot herstructurering van het kader en de werking binnen de lokale afdeling Zedelgem en omtrent de aanpassing van de werking op de stafdienst personeel en budget.

Op deze vergadering heeft de korpschef zijn intenties tot het doorvoeren van de wijzigingen, zoals uiteindelijk in het thans bestreden besluit van de korpschef dd. 22 juli 2003 opgenomen, voorgelegd en besproken.

2° Op 15 juli 2003 heeft de korpschef in de voormiddag op het politiecollege dezelfde zaken zoals onder 1° hierboven vermeld besproken in voltallig politiecollege cfr. art 45 van de Wet van 07 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveau's (verder in dit document aangeduid als WGP).

3° Op 15 juli 2003 heeft de korpschef na het politiecollege een gesprek gehad met betrokken partij Johan Coopman en in de namiddag om 14.00 uur een gesprek gehad met de verzoeker.

Hierbij werd de intentie tot dienstreorganisatie, zoals besproken met de voorzitter en in het politiecollege, toegelicht en werden de concrete gevolgen besproken op organisatorisch vlak en vlak van taakinfilling. De redenen van de beslissing werden toegelicht net zoals dat ten overstaan van de voorzitter en het college gebeurd was.

Wat betreft de nieuwe taakinfilling was geen sprake van 'bepaalde taakjes te laten uitoefenen, die hij verder nog wel zou gaan uitzoeken op de stafdienst'.

Reeds op dat moment werd duidelijk melding gemaakt van het uitwerken van een opleidingsplan met individueel vormingstraject voor elke medewerker van de zone.

Het klopt dat verzoeker aangaf niet akkoord te zijn met de voorgestelde wijziging.

- 4° Verzoeker haalt aan dat hij na het gesprek van 15 juli 2003 'niets meer mocht vernemen dat deze mondelinge intentie van de hoofdcommissaris tot 14 augustus 2003', datum waarop het bestreden besluit hem ter kennisname werd overhandigd.

Dit klopt niet met de werkelijkheid.

- Op woensdag 16 juli 2003 kwam het directiecomité van de politiezone, samengesteld uit alle diensthoofden van de diverse afdelingen, bijeen. Verzoeker woonde dit directiecomité bij. Twee van de acht commissarissen (Edgard Yde en Willy Vermeersch) waren verontschuldigd wegens verlof.

Op punt 14b werd de geplande wijziging in de organisatie besproken.

- Op vrijdag 18 juli 2003 heeft de korpschef telefonisch contact gehad met verzoeker in het kader van de overmaking van een verklaring in een bundel waarin verzoeker betrokken partij was. Bij dit gesprek werd andermaal uitvoerig over de geplande wijziging gesproken (waarbij verzoeker opnieuw aangaf de wijziging niet te kunnen aanvaarden).

- 5° Op 22 juli 2003 heeft de korpschef het bestreden besluit genomen.

- 6° Op 29 juli 2003 werd dit besluit cf. art. 45 WGP aan het politiecollege voor aktename voorgelegd.

- 7° Het bestreden besluit werd inderdaad pas op 14 augustus 2003 aan verzoeker ter kennisname voorgelegd. Het verstrijken van 16 dagen tussen de aktename door het politiecollege en de kennisname door verzoeker is louter te wijten aan het feit dat verzoeker in de week van 29 juli tot 03 augustus 2003 met verlof was terwijl de korpschef van 02 tot en met 12 augustus 2003 in verlof is geweest.

- 8° Bij de kennisname van de bestreden beslissing op 14 augustus 2003 werd duidelijk de toekomstige taakinfilling besproken. Naast het opstellen van een opleidingsplan werd hier ook de opmaak van een éénvormig algemeen politiereglement voor de drie gemeenten van de zone besproken”;

2. Over de exceptie.

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering betwist onder verwijzing naar de aard van de bestreden maatregelen; dat een bespreking van en uitspraak over de aangevoerde exceptie slechts noodzakelijk is indien aan de grondvoorwaarden tot schorsing is voldaan hetgeen te dezen zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

3. Over de grondvoorwaarden tot schorsing.

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is,

dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, dat verzoeker omtrent het nadeel betoogt hetgeen volgt :

“IV.1. Onder het feitenrelaas is reeds aangegeven hoe verzoeker tussen 1 april 1972 en 16 november 1990 opklom van veldwachter tot politiecommissaris te Zedelgem.

Er is reeds aangegeven dat als kroon op deze voor verzoeker[s] mooie carrière, verzoeker bij de politiehervorming werd aangesteld tot dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem per 1 april 2001.

Verzoeker leidt een dienst bestaande uit 24 politiemannen en 1 logistiek medewerker.

Deze carrière van verzoeker wordt in de feiten afgebroken waar verzoeker per 1 september 2003 een schimmige en op heden in elk geval niet bestaande studiedienst zou moeten gaan vervullen bij de staf.

De wijziging van de bevoegdheden en van de taken van verzoeker, zijn van dusdanig ingrijpende aard, dat dit moreel niet draaglijk is voor verzoeker.

Mutatis mutandis vergelijkte men de feitelijke degradatie van verzoeker met de situatie van een hoog magistraat, die na een lange en uiterst voorbeeldige carrière is aangesteld tot Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep of tot Eerste Voorzitter van de Raad van State, en wiens korps twintig maanden voor de pensioenleeftijd met twee raadsheren of staatsraden wordt uitgebreid. Dit zou dan er toe leiden dat, krachtens de leeftijd van deze hoge magistraat zelf, hij de plaats zou moeten ruimen om in een kantoorje concrete projecten uit te werken, ondermeer 'het opstellen van opleidingsplan met vormingstraject voor elke medewerker'. Dit komt neer op het moreel kraken van een mens.

IV.2. Des te meer is de feitelijke degradatie puur en alleen omwille van de leeftijd moreel ondraaglijk omdat voor verzoeker zijn arbeid dusdanig belangrijk is. Verzoeker heeft zichzelf steeds opgelegd om een voorbeeldfunctie te vervullen en om onberispelijk te functioneren.

In februari 1994 overleed de dochter van verzoeker (ongeval) met alle moeilijkheden voor het gezinsleven van verzoeker vandien.

Verzoeker is des te meer belang gaan hechten aan zijn arbeid, aan zijn werkomgeving en aan het zeer deugddoende contact met zijn korps in Zedelgem. Ook deze gebeurtenis heeft het belang van verzoeker bij de concrete uitoefening van zijn taak nog eens vergroot.

IV.3. Voor de buitenwereld, zeer concreet voor de mensen in Zedelgem, wordt verzoeker tot in het diepste vernederd. Na bijna 13 jaar te hebben gefunctioneerd als politiecommissaris, wordt verzoeker voor de Zedelgemaars 'afgezet'.

Dat aan dit 'afzetten als commissaris' geen fout of misdraging van verzoeker ten grondslag ligt, ware voor de bevolking in Zedelgem ondenkbaar. Men denkt - in principe terecht - dat een bestuur niet op een dergelijke onfaire wijze solt met het eigen verdienstelijke personeel, kort voor de pensioenleeftijd.

A fortiori omdat verzoeker sinds 1972 in Zedelgem (deelgemeente Veldegem) woont, is de publieke vernedering die het betwiste besluit hem doet ondergaan, moreel ondraaglijk.

IV.4. Verzoeker wordt evenzeer ten aanzien van het korps in Zedelgem, ten aanzien van de mensen die hij als 'zijn personeel' beschouwt, tot in het diepste vernederd. Ook dit is moreel ondraaglijk.

IV.5. Verzoeker wordt dus meegedeeld dat puur en alleen omdat hij 20 maand van zijn pensioenleeftijd staat, hij opzij wordt geschoven en in de feiten wordt gedegradeerd. Op deze wijze wordt verzoeker denigrerend behandeld, dit raakt hem in zijn wezen zelf.

IV.6. Het is duidelijk dat dit concrete ondraaglijke moreel nadeel niet zou ongedaan gemaakt kunnen worden enkel en alleen door een annulatie, die, gezien de overbelasting van Uw Raad, enkel kan tussenkomen nadat verzoeker per 1 mei 2005 reeds met pensioen is gegaan. Een annulatie zou niet verhinderen dat verzoeker in de feiten de volledige feitelijke sanctionering van de feitelijke degradatie, met publieke vernedering, met vernedering ten aanzien van het personeel volledig heeft moeten doorstaan. Het jaren post factum principieel weten dat men in principe eigenlijk gelijk had, zou wat verzoeker betreft deze vernedering tot in het diepste van zijn persoon niet kunnen ongedaan maken en zou ten aanzien van de inwoners van Zedelgem en van het personeel van het politiekorps Zedelgem, jaren post factum de vernedering van de 'vroegere afzetting van de politiecommissaris' niet uit de wereld helpen.

De pensionering van verzoeker gedurende het verloop van een normale annulatieprocedure, zou overigens het belang van verzoeker in gevaar kunnen brengen, zodat enkel de schorsing van tenuitvoerlegging de toegang tot Uw Raad in hoofde van verzoeker mogelijk houdt. Als er niet geschorst wordt, zou het gevaar bestaan dat ook jaren post factum geen principiële genoegdoening meer mogelijk zou zijn.

Enkel een schorsing van tenuitvoerlegging van de feitelijke degradatie is van aard om verzoeker de vernederende behandeling op het einde van zijn carrière te laten voorkomen.

Enkel een opschorting is van aard om het verzoeker toe te staan om met geheven hoofd het korps bij de pensionering te kunnen verlaten. Na een lange carrière van plichtsbewuste dienstvervulling, is dit toch het minste dat een mens kan worden gegund”;

3.3. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

“1° Onder punt IV.1 stelt verzoeker dat de wijziging van bevoegdheden en taken moreel niet draaglijk is. Verder wordt de vergelijking gemaakt met de situatie van een Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep of de Raad van State die 20 maand voor zijn oppensioenstelling wegens de komst van 2 raadsheren of staatsraden plaats moet ruimen.

In dit verband verwijst verweerder naar de opstart van de zone per 1 januari 2002. Van de acht commissarissen kwam er zes op nieuwe plaatsen terecht. Enkel verzoeker en een andere collega bleven werken in de locatie waar ze voorheen werkten maar niet meer als autonoom commissaris zoals voorheen.

Verzoeker maakt als officier deel uit van de zone maar runt geen afzonderlijke politiezone. Als we de redenering van verzoeker doortrekken dan werden zes van de acht commissarissen in onze zone bij de opstart gedegradeerd. Niets is minder waar. Binnen de zone is elke officiersplaats van belang en wordt maximaal gestreefd naar het principe van de juiste man op de juiste plaats.

2° Onder punt IV.2 verwijst verzoeker naar het recht op arbeid en de wil om een voorbeeldfunctie te vervullen. Door de loutere aanpassing van het takenpakket komt geen van beide zaken in het gedrang.

3° Onder punt IV.3 verwijst verzoeker naar het feit dat hij de facto wordt afgezet als commissaris zonder fout of misdraging.

Bij de opstart van de zone werden 3 commissarissen (voorheen brigade-commandant en in hun respectieve gemeente gekend en gerespecteerd als 'de commandant') op andere domeinen ingezet.

In de visie van verzoeker zouden deze mensen dan afgezet zijn en publiek vernederd. Dit klopt uiteraard niet.

Het is trouwens de bedoeling om de dienstaanpassingen voor verzoeker, commissaris Johan Coopman en Mia Gobert, met de motieven kenbaar te maken via de lokale pers. De verzoeker zal hier geenszins uitkomen als een 'afgezet commissaris' maar als een medewerker wiens capaciteiten men op zonaal niveau zal benutten.

4° Onder punt IV.4 verwijst verzoeker naar de vernedering t.o.v. het personeel in Zedelgem. Ook hier zal uiteraard de gepaste communicatie gevoerd worden om de verschuivingen te duiden.

5° Onder punt IV.6 stelt verzoeker dat zijn ondraaglijk moreel nadeel niet kan ongedaan gemaakt worden enkel en alleen door een annulatie door de Raad van State.

Verzoeker dringt dan ook aan op schorsing om de 'vernedering' te vermijden en bij zijn pensioen met opgeheven hoofd het korps te kunnen verlaten.

Vanuit het standpunt van verweerder kan duidelijk gesteld worden dat een schorsing van de beslissing de goede werking van de dienst belemmert en ervoor zorgt dat de investeringen van de zone in bijkomende administratieve en operationele medewerkers zinloos zijn als er in de dienstorganisatie niets mag veranderen aan de startsituatie van 01 januari 2002.

Als elke aanpassing van taakinvulling tot schorsing moet leiden is het efficiënt uitbouwen en beheren van een politiekorps de facto onmogelijk”;

3.4. Overwegende, dat de verzoeker zich uitsluitend op een moreel nadeel beroept dat enerzijds zijn oorsprong zou vinden in de denigrerende en vernederende behandeling door de verwerende partij die hem -puur en alleen omdat hij 20 maand van zijn pensioenleeftijd staat- opzij schuift en hem feitelijk degradeert, en anderzijds in zijn vernedering ten aanzien van het publiek en van het korps dat hij voordien leidde; dat een moreel nadeel in principe wordt goedge maakt door een nietigverklaring en dienvolgens niet moeilijk te herstellen is; dat te dezen verzoeker echter betwist dat zulks mogelijk zou zijn en het ernstig karakter benadrukt van hetgeen hij een “ondraaglijk” nadeel noemt;

Overwegende dat de beoordeling van de ernst van een moreel nadeel, in ruime mate het voorwerp is van een subjectieve appreciatie in hoofde van een verzoeker; dat zulks evenwel niet belet dat de verzoeker ervoor moet zorgen om zoveel mogelijk concrete elementen aan te voeren die de Raad van State moeten toelaten te beoordelen of hetgeen die partij persoonlijk ervaart, inderdaad als het wettelijk vereiste ernstig nadeel moet worden aangemerkt;

Overwegende dat te dezen het feit dat verzoeker voordien een dienst leidde bestaande uit 24 politiemannen en 1 logistiek medewerker en dat zijn taken ingevolge de bestreden beslissing ingrijpend veranderen, in elk geval niet volstaat om zonder meer aan te nemen dat verzoeker daardoor een ernstig moreel nadeel lijdt, temeer nu uit de door de verwerende partij verstrekte inlichtingen blijkt dat alle commissarissen, ongeacht hun werkplek, meedraaien in de beurtrol “officier van bestuurlijke politie” en zij afwisselend de diverse controle-acties leiden die georganiseerd worden; dat zulks niet wordt tegengesproken door verzoeker; dat van een ernstig nadeel desgevallend wel sprake zou kunnen zijn, indien uit de gegevens van de zaak zou blijken dat de nieuwe taak van verzoeker -die hij omschrijft als het vervullen van een “schimmige” studiedienst bij de staf “in een kantoor”- inderdaad kan worden beschouwd als een feitelijke degradatie; dat bij de bestreden beslissing verzoeker wordt aangesteld als directe beleidsmedewerker van de korpschef; dat hij in die hoedanigheid een opleidingsplan met vormingstraject zal opstellen voor elke medewerker van de zone; dat hem ook zal worden gevraagd een éénvormig algemeen politiereglement voor de drie gemeenten van de politiezone Het Houtsche op te stellen; dat, daargelaten de vaststelling dat dergelijke taken allerminst “schimmig” zijn, niet valt in te zien op grond van welke concrete redenen de aanstelling van verzoeker als direct beleidsmedewerker van de korpschef, zijnde de hoogste in graad binnen de structuur van een politiezone, een feitelijke degradatie zou uitmaken ten opzichte van zijn vorige aanstelling als dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem, op grond van welke concrete redenen verzoeker bij de concrete uitoefening van die nieuwe taak niet evenzeer een voorbeeldfunctie zou kunnen vervullen en onberispelijk zou kunnen functioneren, en, a fortiori, op grond van welke concrete redenen verzoeker ingevolge zijn aanstelling als directe beleidsmedewerker van de korpschef bij zijn pensionering het korps niet met geheven hoofd zou kunnen verlaten; dat, in zoverre verzoeker de bestreden beslissing als denigrerend en vernederend ervaart, vooreerst moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkele negatieve verwijzing naar verzoekers wijze van dienen bevat, maar, integendeel, uitdrukkelijk overweegt dat het wenselijk is zijn ervaring en capaciteiten -die dus blijkbaar niet in vraag worden gesteld- te benutten op de stafdienst; dat verzoeker zich daarvan trouwens bewust lijkt, vermits hij in zijn vierde middel zelf betwijfelt of de hoorplicht in casu van toepassing is, “nu het besluit expliciet niet is gevestigd op het persoonlijk gedrag van verzoeker” en in zijn betoog over de middelen hij voor het overige nergens betoogt dat zulks impliciet wél het geval zou zijn;

Overwegende dat het bestreden besluit wel mede blijkt genomen te zijn omwille van het feit dat verzoeker uiterlijk op 1 mei 2005 het korps verlaat

wegens het bereiken van de definitieve pensioengerechtigde leeftijd; dat die verwijzing evenwel moet worden gelezen binnen de globale context van dat besluit, met name dat er op 1 september 2003 een hoofdinspecteur en een inspecteur in dienst treden in de dienst interventie van de lokale afdeling Zedelgem, hetgeen een herstructurering van het kader en de werking binnen die lokale afdeling vereist, het feit dat op 1 augustus 2003 een adviseur/secretaris van de politiezone werd aangesteld die, gelet op haar vorige functie, onmiddellijk de taak van hoofd van de personeels- en budgetdienst op zich kan nemen, en het feit dat commissaris Coopman, zijnde de huidige titularis van die betrekking, daardoor terug operationeel kan worden ingezet; dat binnen die globale context de verwerende partij het beleidsmatig opportuun heeft geacht om commissaris Coopman, die hoe dan ook de plaats van verzoeker zal invullen wanneer deze de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, thans reeds de reorganisatie van de lokale afdeling Zedelgem toe te vertrouwen; dat het bestreden besluit, door aldus rekening houden met de leeftijd van verzoeker, dat wil zeggen, zonder ook maar ergens te overwegen of te suggereren dat verzoeker omwille van zijn leeftijd niet meer in staat zou zijn om nog langer als dienstchef van de lokale afdeling Zedelgem te fungeren, niet denigrerend of vernederend overkomt;

Overwegende dat, gelet op hetgeen voorafgaat, al evenmin valt in te zien op grond van welke concrete redenen verzoeker ingevolge de bestreden beslissing vernederd zou kunnen worden ten aanzien van de inwoners van Zedelgem en ten aanzien van het korps in Zedelgem; dat overigens, in de veronderstelling dat de inwoners van Zedelgem en de personeelsleden van de lokale afdeling Zedelgem alsnog, en alsdan ten onrechte, in de bestreden beslissing iets anders zouden lezen dan hetgeen erin vermeld staat, betreft het dan ook een nadeel dat niet voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf; dat eenzelfde vaststelling geldt in zoverre verzoeker aanvoert dat zijn pensionering gedurende het verloop van een annulatieprocedure zijn belang in gevaar zou kunnen brengen, zodat enkel een schorsing de toegang tot de Raad van State mogelijk houdt;

Overwegende dat aldus niet is aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat dienvolgens niet is voldaan aan de derde van de in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee september 2003, door :

de H.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

D. VERBIEST.